

PARA HERŞEYİ ÖĞRETİR Mİ

Ne masum şeydi o; Lidyalılardan, onun çocukluk günlerine kadar. Eline çokça geçirenin yürüyüşünü değiştirir, bilgilendirirdi. Suspus insanları da laf ebesi yapardı. Daha sonra değişti. Vicdanları örseleyen, ahlakı yok eden bir canavara dönüştü.

...

Atıf'ın parayla pulla çok işi yoktu aslında, ama merak ediyordu; paranın neler yaptırabileceği sorusu, sürekli kurcalıyordu beynini.

“Para laf öğretir”, “Adamın yürüyüşünü değiştirir, yürüyüş öğretir” sözlerini daha sık duymaya başlamıştı gelip gidenden.

Örneğin, çok çok parası olsa neler yapabilirdi; bilemiyordu. Bir keresinde abisi çarşığı gezdirmiş, önlerinden geçen cenaze konvoyundaki arabaları saya saya bitirememişlerdi. “Zengin cenazesi tabi!” demişti abisi. Demek ki para, öldükten sonra gösterişli bir cenaze konvoyu oluşturmaya da yarıyordu, giderken bir şey götürülemez de.

Ha bir de, havai fişeklerde farklılık vardı. Evleri açık hava düğün bahçesinin yakınındaydı. Binaların arkasından sürekli müzik sesleri gelir, saatler gece yarısına yaklaşırken de havai fişekler patlamaya başladılar. Sık sık düğün, sünnet olurdu orada. Gidemediği için pencerenin kıyısına otururdu; uyumaz, havai fişeklerin atılmasını beklerdi. Gökyüzünü salkımsaçak ışıklar kaplamağa başladığında kendinden geçerdi sanki. Önce karanlığı delen bir küçük ışık, ardından büyük bir patlama, dairesel ışıklı papatyalar ve bir anda falları bakılmış gibi dökülveren çiçek yaprakları.

Kimi havai fişekler, binaların ardından birkaç karış çıkıp dökülüyor, çok heyecanlı olmuyordu. Oysa kimileri üç bina boyu yükselip, sanki gökyüzünü kaplıyor, üstüne gelecekmış gibi oluyordu. Korkutuyordu bile Atıf'ı.

Bir kez de babası, çok yükselen havai fişeklere bakıp, “Yine zengin piçleri!” demişti.

Demek ki çok para burada da işe yarıyordu. Pahalısı için, en yükseklere çıkanları için.

...

Sürekli tavana bakmaktan çok sıkılmıştı Atıf. Kendi çabasıyla yatağında yarım yamalak doğrulup, tekerlekli sandalyesinin koluna sıkıca yapıştı:

- Sen de bir şeyler söylesene Tom. Çok para yürümeyi de öğretebilir mi?

ÖZGEÇMİŞİM

İzmir'in Bayındır ilçesine bağlı Furunlu Köyü'nde doğdum. Doğduğum gün bir yana, mevsimini anımsayana bile rastlayamadım. Nüfus cüzdanımda 30.11.1959 yazıyor. Çiftçi bir ailenin, doğan on birinci, yaşayan dördüncü ve genel sıralamada son çocuğuyum. İlkokulu köyde, ortayı tren saatleri uygun olduğu için Çırpı bucağında okudum. Bir dönem Bayındır Lisesi'nde görüldüysem de okula ısınamayıp, müzik ve kompozisyon dışında tüm notlar kırık gelince okuldan alındım.

On altı yaşında, arkadaşlar uyup, ailemi de köyde bırakıp İzmir'e taşındım. Radyo teyp tamirciliği, bir ara bakkallık ve bir süre de fabrika işçiliği yaptım. Daha sonra açılan bir sınavı kazanarak Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı'nda memur olarak çalışmaya başladım. Burada mikroskop ve daktiloyla tanıştım. Akademik çevre içime yeniden okuma hevesi kattı. Buradaki on bir yıla yakın çalışmam sırasında önce İzmir Namık Kemal Akşam Lisesi'ni, daha sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdim.

1989 yılı sonlarında avukatlık stajımı yapmak üzere memuriyetten ayrıldım. 1996 Haziranına kadar İzmir'de, o günden bugüne de Bayındır'da serbest avukatlık yapmaktayım.

1997 yılında evlendim. On dört yaşında, ilköğretim sekizinci sınıfta okuyan; ilerde politikaya atılırsa yelpazesi geniş olsun, diye adını Alp Deniz koyduğum bir oğlum var.

2006 yılı mart ayından beri mizah öyküleri yazıyorum. İlk öyküm, İzmir Barosu'nun "Kantar" mizah dergisinde yayınlanan, avukatlık stajımı bitirdikten sonra işsiz kaldığımda, aldığım borç paranın geri ödenişini anlatan "Borç Para" adlı öyküdür.

2010 yılında KYÖD derneğinin düzenlediği yarışmada "Hırsızımdan Mektup Var" adlı kitabımla Şakir Balkı mizah ödülünü kazandım. Aynı yıl 1. Kelenderis Öykü Yarışması'nda "Ah Hikmet Ah" adlı öyküm ikinciliğe değer görüldü. Geçen hafta öğrendiğime göre, Güncel Sanat Dergisi'nin düzenlediği 2. Kısa Öykü Yarışması'na gönderdiğim "Dedem Keyfi Kırınca" adlı öyküm seçici kurul özel ödülünü paylaşmış.

Genelde mizahi köşe yazısı ve öyküler yazıyorum. Haber alabildiğim kadarıyla yirmi civarında dergide öykülerim yayınlanmış ve halen yayınlanmaktadır. Yine altı yedi internet sitesinde yazı ve öykülerim yayınlanmaktadır. Ayrıca haftada bir gün olmak üzere Küçük Menderes yöresinde dağıtımı yapılan Yerel Güç adlı yerel gazetede yazılarım yayınlanmaktadır.

En çok keyif aldığım şey, yaşamları izlemek ve mizahını yapmaktır.

NOT: Her iki ayağından iki yaşında çocuk felci geçirmişim; işime gücüme engel değil.

10.4.2012

Mehmet Önder

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlarda hakkında yasal işlem yapılacaktır.